

ПОСЛАНИЕТО НА АПОСТОЛ ПАВЕЛ ДО ФИЛИМОН

Автор и дата на написване:

Посланието е написано от апостол Павел около 61 г. сл.Хр., по време на затворничеството му в Рим (Д.А.28:30; 1:1,9,19).

Тема:

Възтържествуване на братската любов и простителност е темата на посланието. Апостолът умолява своя съработник Филимон да приеме роба си Онисим – беглец, крадец и безполезен в миналото слуга, а сега Филимонов брат и ново създание в Христа (1:9-11,15,16).

Съдържание:

1. Поздрави и благодарствена молитва за Филимон (1:1-7)
2. Молбата на Павел за Онисим (1:8-21)
3. Заключение (1:22-25)

Шоро 1

1:1-7 „Састипе, парикерипе тай и рукхипе“

1 О Павлос, пхангло ащал е Христоске Исусеске, тай о пхрал Тимотейос жи ко амаро дехунук букярно о Филимонас;

2 тай жи ки дехунуки пхен Апфия тай жи ко амаро коармел о Архип тай жи ко тери кхерутни кхангери;

3 Гудлипе тай рамане те овел туменге таро Дел, амаро Дад тай Дел о Исусас Христос.

4 Даима парикерава мере Девлеске, кана тумен гиндисарав мере рукимаске,

5 кана шунав теро дехиба тай апакияба, когато иси тут каринго Дел о Исусас, тай когато сикавес каринго саворе светиес.

6 Руквив ман гаял кава со си торо апакияба те ачхол гаял, та те пенжарен он са со си лачхо когато си аменде, ко барипе е Христоске.

7 Соскетото аме си баро лошаиба тай параклето ащал торо дехиба, соскетото о иле е светиенгере лачшардес пес гаял тутар, пхрала.

1:8-21 „И богипе Павлеске пал Онисимеске“

8 Адалкхеске, коли тай те овел ман баре чаче икеримасте ко Христос туке те ординав адавкха со ащи,

9 пале ащал о дехиба, асосардян тут те рукхив. Ме гаял когато сом о Павлос о пхурея а акана пхангло ащал о Христоске о Исусас;

10 Рукхив тут моро чхаво Онисима лачшея кас бияндом ко прангес мере,

11 когато сине варекана би лачшея туке, а акана лачшея тай туке тай манге, когато бичхалав туке палал;

12 тай ту лел лес сар моро ило.

13 Ме гаял дехавас те икерав лес паш манде, та те овел измеяри бискай тут, кана сом ко оквес ащал о гудло вакариба;

14 а би те жанав торо гиндипе ни мангав те керав кханчик, та те на овел торо лачхипе сар зорле, нума те овел коркоро пестар.

15 Соскетото палдава би ащал адавкха ов те отчихвел пес тутар хари диесенде, та те овел туке са,

16 ма сар измеяри а побут таро измеяри, сар пхрал дехунук ма манге, а кити побут туке, тай андо снага тай ко Дел!

17 Тай гаял коли гиндинас ман то амал, ле лес сарто ман.

18 Тай коли варесо тут би иертисарас, ваи иси те дел тут варесо, накхлес адавкха мере плескирена;

19 ме, о Павлос, калярав ме вастеса: Ме ка плаисарава, та те на вакерав, кай ту ман си те дес, тай коркоро тут.

20 Ва мо пхрал, мек те овел кая плескирена тутар ко Дел, лачшарес мо ило ко Христос.

21 Пакайбе тере шунимасте, ме туке калярав тай жанав, кай ка керес тай побут отсар адавкха со вакерав.

1 Глава

1:1-7 „Поздрав, благодарност и молитва“

1 Павел, затворник Исус Христов, и брат Тимотей, до възлюбения ни съработник Филимон,

2 и до Апфия, възлюбената сестра, и до Архип, наш съвоин, и до домашната ти църква;

3 Благодарат и мир от Бога Отца нашего и от Господа Исуса Христа.

4 Винаги благодаря на моя Бог, като те споменавам в молитвите си,

5 понеже слушам за любовта и вярата, която имаш към Господа Исуса и към светиите;

6 Така щото общението на вярата ти с нашата да се покаже на дело в познание на цялата ви добрина в Христа Исуса.

7 Защото ние много се радваме и утешаваме поради любовта ти, брате, понеже чрез тебе се успокоиха сърцата на светиите.

1:8-21 „Молбата на Павел за Онисим“

8 Затова и имам голяма дръзновеност в Христа да ти заповядам както подобава;

9 и все пак от любов към теб, аз те моля, какъвто съм, аз, старецът Павел, а сега и затворник за Исуса Христа;

10 Моля те за моето чадо Онисима, когото родих в оковите си.

11 Той бе някога безполезен за теб, а сега полезен и за теб и мен, ти го изпращам назад;

12 а ти го приеми като сърцето ми.

13 Исках да го задържа при мен, за да ми служи вместо теб в оковите за благовестието;

14 но без твое съгласие не исках да извърша нищо, за да не бъде твоята добрина като по принуждение, но доброволно.

15 Защото може би заради това той бе отделен временно от теб, за да го имаш завинаги,

16 не вече като роб, но нещо повече от роб, като възлюбен брат, твърде много за мен, а още повече за тебе и по плът, и в Господа.

17 И така, ако ме имаш за съработник, приеми го като мен.

18 Ако пък с нещо те е обидил или ти дължи, мини това на моя сметка.

19 Аз, Павел, написах с ръката си: Аз ще платя, за да ти не кажа, че и ти самичък цял си ми дължен.

20 Да, брате, дано да получа от теб в Господа, което прося, успокой сърцето ми в Господа.

21 Убеден в послушанието ти, писах, знаейки, че ще направиш и повече, отколкото казвам.

1:1-7 „Поздрав, благодарност и молитва“

Павел подчертава, че трудът на Филимон, като резултат от върното му посвещение към Бога заслужава доверие и похвала. Любовта и вярата са качества на характера, които истинските християни проявяват към Бог и хората (1:5). Апостолът молистува и занаяр, Филимон да не пропуска никаква възможност да ги споделя с нуждаещите се (1:6,7).

1:8-21 „Молбата на Павел за Онисим“

Като апостол и баща на Филимон по вяра, Павел пренебрегва правото си да му нареди да прости на Онисим и да го приеме. Вместо това апостолът използва по-добър и далновиден начин, убеждавайки го, че като християнин е дължен да прощава и че така, както Бог е простил на него,

така и той да прояви милост към каещия се беглец, който се завръща като брат в Христос (1:8,9). Онисим е слуга, който по някакъв начин е онеправдал своя господар Филимон и е избягал от него в Рим, където Павел го довежда при Христос (1:10). На Филимон е предоставена възможност да откликне на Павловата молба, като отново покаже своята любов и вяра, която апостолът подчертава още в началото на писмото, че е похвална и позната на светиите (1:4-7). Като духовен баща във вяра и на двамата, Павел слага Онисимовия дълг към Филимон на своя сметка, напомняйки му, че спасението на душата не може да се изкупи с никакви пари (1:10-12,18,19). Павел не желае никаква материална изгода, а само да види радостта на двамата свои обръщеници, съединени с връзките на Христовата любов (1:20).

1:22-25 „Клидипе“

22 А машкар адавкха керасарас манге одая, соскето ажарав, кай ка авав туменге дараос гаял ащал тумаро мангипе.

23 Састипе таро Епафрас, когато си пхангло манцар ащал о Христа Исусас,

24 сарто тай мере букярне о Маркос, о Аристарх, о Димас тай о Лукас.

25 Гудлипе амаре Девлестар о Исус Христос те овел е духоса саворенге. Амин.

1:22-25 „Заклучение“

22 А с това заедно пригответи ми подслон, защото се надявам, че чрез молитвите ви ще бъда подарен.

23 Поздравява те Епафрас, моят съзатворник за Христа Исуса

24 и моите сътрудници Марко, Аристарх, Димас и Лука.

25 Благодатта на нашия Господ Исуса Христа да бъде с духа ви. Амин.

1:22-25 „Заклучение“

Павел дълбоко осъзнава своя дълг на апостол, както и присъствието си в църквите, затова приканва към ходатайствена молитва за неговото освобождение (1:22).